

NIEUWSBRIEF

Lente 2018

Hospice Het Alteveer

Hospice voor Noord- en Midden-Drenthe

Van het bestuur

Hospice Het Alteveer is sinds 1 januari zelfstandig! Bijzonder en ook heel gewoon: bijna alle hospices in Nederland zijn zelfstandige stichtingen. We hebben goed afscheid kunnen nemen van de provinciale VTZD, waarbij de mogelijkheid blijft bestaan om iets voor elkaar te betekenen. Alle vrijwilligers hebben een nieuw contract, net als beide coördinatoren. Alles wat geregeld moest worden is gebeurd (Arbodienst, verzekeringen, scholing, salarissen).

De bestuursleden hebben ieder een portefeuille of aandachtsgebied als taak, die ze met één en soms meer personen delen:

- administratie: portefeuillehouder Melis Bloemsma, reserve Henske van Heek
- financiën: portefeuillehouder Melis Bloemsma, reserve Henk Ploegmakers en Henske van Heek
- huisvesting: portefeuillehouder Henk Ploegmakers, reserve Frans van Soest en Melis Bloemsma
- kwaliteit en zorg: portefeuillehouders Maria Hooglugt en Frans van Soest, tevens beide reserve
- PR en voorlichting: portefeuillehouder Ingrid van Leeuwen, reserve Jeanette Tjaden en Melis Bloemsma
- vrijwilligers: portefeuillehouder Jeanette Tjaden, reserve Maria Hooglugt

- werkgeverschap: portefeuillehouder Paul Nijkrake, reserve Ingrid van Leeuwen
- kwaliteit organisatie: portefeuillehouder Paul Nijkrake, reserve Henske van Heek
- overige werkgeverstaken: portefeuillehouder Ingrid van Leeuwen, reserve Henk Ploegmakers

Om het secretariaat en de penningmeester te ondersteunen is Wilma van Wijngaarden als ambtelijk secretaris aangetrokken. Zij heeft goede kwaliteiten en is handig met de computer, zodat ze zowel de penningmeester als het secretariaat kan ondersteunen.

Het bestuur is trots op 'ons hospice', de manier waarop de coördinatoren zich inzetten tezamen met alle vrijwilligers. De tevredenheid van de gasten en hun families scoort hoog en daar gaat het om: goede zorg, menselijk contact, er zijn op het juiste moment of even laten, een gebaar . . .

Om in de toekomst aan een grotere zorgbehoefte te kunnen voldoen is een bouwplek gevonden voor de nieuwbouw. Een delegatie van de bouwcommissie heeft in Zwolle het nieuwe hospice bezocht; het scheelt als je het wiel niet opnieuw hoeft uit te vinden. Er is een architect die voorlopige tekeningen maakt en dan komt het ambtelijk gebeuren:

-1-

de goedkeuring en tenslotte de vraag wat de buurt ervan vindt? Allemaal voorbereidingen die tijd nemen en waar het bestuur samen met de bouwcommissie mee aan de slag gaat. Natuurlijk worden ook de vrijwilligers op tijd geïnformeerd.

De penningmeester heeft het financieel jaarverslag weer rond gekregen en gepresenteerd. Ook is er een sluitende begroting 2018. Punt van zorg hierbij zijn de tegenvallende inkomsten doordat minvermogende gasten geen bijdrage kunnen betalen. Hiervoor hebben we bij de Vrienden van het Hospice een verzoek ter compensatie neergelegd. Gelukkig komen met enige regelmaat ook verheugende berichten binnen over acties die het nodige geld hebben opgebracht. Financiële giften blijven onontbeerlijk voor het in stand houden van het hospice.

Onze secretaris, Henske van Heek, heeft met het vertrek van Karel Swager als secretaris een groot archief cadeau gekregen en anno 2018 moet dat deels gedigitaliseerd worden. Een hele klus, naast haar secretariële taken als de post, brieven, archiveren, agenda en dergelijke.

Dat archief is natuurlijk ook niet in één dag opgebouwd: Karel heeft er maar liefst 11 jaar aan gewerkt en Irene Grootenboer heeft daar bijna 11 jaren notulen aan toegevoegd. Na jarenlange inzet voor het hospice heeft het bestuur hun vertrek met een gezellig etentje afgesloten. Er werd teruggekeken naar hoe het hospice begon en hoe ze ieder op hun eigen manier daar hun steentje of zeg maar steen aan hebben bijgedragen. Ook hun partners waren erbij en werden bedankt voor hun ondersteuning. In onze volgende nieuwsbrief wordt in een gesprek met hen teruggekeken op al die boeiende jaren.

Voor nu: Karel en Irene, nogmaals hartelijk dank!

Als bestuur willen we graag samen met de vrijwilligers, de coördinatoren Ricarda en Elly en natuurlijk de Vrienden van het Hospice, bouwen aan ons gezamenlijke Hospice Het Altevée, letterlijk en figuurlijk. We zullen zien wat dit jaar ons brengt: op eigen benen staan en nu maar lopen!

*Namens het bestuur,
Jeanette Tjaden*

Uitgelicht

(door Jeanette Tjaden)

In de hal van het hospice staat een lectuurkast. Daarin staat ook het boekje 'Achtste-groepers huilen niet', geschreven door Jacques Vriens. Het is een kinder-/jeugdboek, gebaseerd op een waargebeurd verhaal. Het is verfilmd en heeft in 2012 de publieksprijs 'Het Gouden Kalf' van een kinderjury gekregen.

Het verhaal gaat over een achtste groep waarin leerlinge Akkie leukemie krijgt en het gaat over haar klasgenoten, de juf en het schoolleven: voetbaltoernooi, schoolkamp en musical. Maar ook over haar ziekte: afwisseling van hoop, vrees en teleurstelling. Vragen over leven en dood, afscheid. Over hoe Akkie, haar ouders en haar medeleerlingen omgaan met haar ziekte en uiteindelijk haar sterven. Een mooi en ontroerend boek.

Ik denk dat kinderen van hospicegasten er veel aan kunnen hebben, omdat het de thema's van leven en dood beschrijft vanuit het kind. Herkenbaar vanuit de vragen die het oproept en het leven dat doorgaat. Verdriet, angst, boosheid en het verhaal van een schoolklas.

Volgens een recensie van een kind is het boek spannend en zielig. Zielig omdat ze aan het eind, tegen de verwachting in, toch doodgaat.

Krentenwegge en nog veel meer

(door Roelie Prinsen)

We mochten ook afgelopen jaar weer kiezen uit verschillende landelijke trainingen van de VPTZ (de landelijke organisatie voor palliatieve terminale zorg). Mijn keus viel dit keer op de eendaagse cursus 'kennis van ziektebeelden' in Dwingeloo. Lekker dichtbij!

Ik reed er alleen heen, omdat er verder niemand uit Assen zich had opgegeven. Na al die jaren ken ik de weg daar naartoe wel en ik kwam mooi op tijd voor de koffie aan. Dat is erg belangrijk, want het is het leukste moment van de dag. Je bent nieuwsgierig of er ook bekenden bij zijn, wie er lesgeeft en vooral wat we bij de koffie krijgen. Nu was dat een lekkere plak krentenwegge met een kop thee en onder veel geklets met mijn collega's heb ik daarvan genoten, zittend rondom het houtvuur.

Toen kwam 'juf Rommie' koppen tellen en konden we gaan beginnen. Na een rondje voorstellen begonnen we met een kleine kwis. Wist u dat er al 203 organisaties zijn aangesloten bij de VPTZ? Mooi dat wij daar met 11.000 vrijwilligers ook bij zijn! En dat de top-10 van doodsoorzaken wordt aangevoerd door dementie?

Tijdens deze module werden de meest voorkomende ziekten en symptomen besproken waar wij in het hospice in de praktijk mee te maken kunnen krijgen. Onze juf heeft zelf ook in een hospice gewerkt en

had een schat aan ervaring op allerlei gebied en kon ons duidelijk alles uitleggen en vooral praktische tips geven.

Na de lunch, waarbij ik genoot van mijn jaarlijkse kroket en fijne gesprekken met de medecursisten tijdens de wandeling, bleven we ervaringen uitwisselen. Daarna was er tijd om aan de hand van voorbeelden uit onze eigen praktijk van gedachten te wisselen. Juist dit vind ik heel waardevol. Je leert van verschillende kanten naar iets te kijken en vooral te leren van de ervaring van anderen. Er is veel herkenning omdat we allemaal in een hospice of bij zieken thuis ons best doen voor die zieken en hun naasten. Ook fijn dat er gesproken werd over het verloop van het stervensproces, wat je tegen kunt komen, wat je dan kunt doen, of juist niet moet doen.

Na afloop kregen we alles wat besproken was lekker duidelijk op papier om nog eens na te lezen. Het was weer een leerzame dag en ik kan mij nu al weer verheugen op de volgende die dit jaar voor mij gepland staat.

**Als je gezond bent
heb je duizend wensen,
als je ziek bent
nog slechts één.**

Redacteur Carmen Welink ch@t met Anne Persyn, verpleegkundig specialist, via Icare verbonden aan Hospice Het Alteveer

Carmen: *Ha Anne, je bent vrij nieuw voor ons, vertel eens wat over jezelf.*

Anne: Ik ben 51 jaar en geboren in Brugge (België) waar ik mijn opleiding tot verpleegkundige heb gedaan. Daarna in Utrecht de opleiding tot operatieassistente gevolgd en sinds 1999 ook als operatieassistente in Drachten gewerkt. Ik woon in Drachten, ben getrouwd en we hebben 2 honden.

Ah, je bent dus geëmigreerd! Nu ben ik als rasechte Hollander natuurlijk benieuwd wat je het grootste verschil vond als je beide opleidingen met elkaar vergelijkt. En dan wil ik natuurlijk geen vakinhouderlijk antwoord horen maar iets wat riekt naar cultuurverschillen ;-)

Cultuurverschillen genoeg! Gek genoeg dacht ik gewoon bij 'buren' te gaan wonen en dat was echt niet zo! Waar ik in het begin last van had was de manier waarop ik me voorstelde. Bij ons wacht je geduldig tot je voorgesteld wordt door degene met wie je meeloopt en in Nederland moet je juist naar voren treden en jezelf voorstellen. Anders kan het zijn dat ze je nogal asociaal vinden; precies andersom dus.

Hoe ben je bij het hospice terecht gekomen en waar heb je hiervoor gewerkt?

In 1999 ben ik verhuisd naar Drachten en sinds 2003 ben ik begonnen met het opzetten van de Acute Pijn Service (pijnbestrijding na operaties) en van daaruit heb ik mij gespecialiseerd in pijnbestrijding bij kanker. Zo kwam ik in contact met de palliatieve zorg en heb me daarin verdiept. Sinds 2009 ben ik officieel voor het palliatieve team gaan werken. Op deze manier heb ik veel samengewerkt met huisartsen en in Drachten hebben we een mooi hospice waar ik heen ging als 'mijn' patiënten daar verbleven. In november vorig jaar heb ik de overstap gemaakt van de tweede lijn (ziekenhuis) naar de thuiszorg. Ik werk voor Icare voor het rayon Noord- en Midden-Drenthe.

Je bent verpleegkundig specialist. Wat houdt dat precies in en welke meerwaarde kun je daarin aan het hospice bieden?

Als verpleegkundig specialist ben je, na het voltooien van een masterstudie, een verpleegkundige die bevoegd is om ook bepaalde medische taken uit te voeren. Je werkt als het ware op het grensgebied van de verpleegkunde en de geneeskunde. Je bent gespecialiseerd in een bepaald gebied van de gezondheidszorg. Voor mij dus de palliatieve zorg. Een belangrijke taak van de verpleegkundig specialist is meewerken aan het ontwikkelen en verbeteren van de kwaliteit van het leven van de patiënt en van de zorg eromheen. Dat kun je dus alleen doen door goed samen te werken met de huisarts, de verpleging, de coördinatoren en de vrijwilligers in het hospice. Ik ben als het ware een spin in het web binnen de palliatieve zorg, door mee te denken tijdens het verblijf in het hospice over zowel de verpleegkundige als de medische zorg. Eigenlijk alles wat binnen Care (geven van zorg) en Cure (behandeling van) valt.

Heb je ook een beeld van de vrijwilligers in het hospice? Hoe kijk je tegen hun werk aan?

Vrijwilligers in een hospice zijn er niet alleen voor koffie en thee. Ze maken verbinding met een mens in zijn of haar laatste levensfase en kunnen een erg grote betekenis vormen voor 'de mens' maar ook zeker voor de hulpverlener. Het waarnemen van gedrag en symptomen kan namelijk van essentieel belang zijn om een behandeling te starten of aan te passen. Ook moet je in staat zijn om je grenzen te bewaken om zowel de gast maar ook zeker jezelf te beschermen!

Waarom koos je voor palliatieve zorg, terwijl je begon als operatieassistent? En wat is de uitdaging?

Palliatieve zorg is de meest individuele zorg die er is. Alle hulpverleners werken binnen kwaliteitskaders die landelijk bepaald zijn, maar de gast en zijn naasten vormen de kern. De gezondheidszorg denkt in de toekomst, de palliatieve zorg is het hier en het nu.

Het vooruit denken is meer om het zo aangenaam mogelijk te maken, welke problemen kunnen we voor zijn of waar kunnen we alvast verzorgingsmaatregelen voor nemen.

En het allerbelangrijkste: we hebben hier te maken met een erg kwetsbare groep mensen bij wie heel veel lichamelijke klachten voortkomen uit angst, onzekerheid en verdriet. We weten allemaal waar we staan maar we weten niet (allemaal) waar we heen gaan.

Aandacht voor de mens achter de ziekte is voor mij het belangrijkste maar ook niet te vergeten de mens achter de hulpverlener! Onze visie op kwaliteit van leven is niet altijd de visie van de gast. Onze eigen grenzen en angsten onderkennen zorgt er voor dat we betere hulpverleners worden!

Bericht van de Vrienden van . . . **(door Wim Bosch, penningmeester)**

Op 3 maart werd de 7^e benefietbridgedrive gehouden voor Hospice Het Alteveer. De winterse kou en de griep epidemie trachtten roet in het eten te gooien, maar dat is slechts ten dele gelukt: we konden met 90 paren van start gaan. Helaas was niet altijd tijdig een afmelding verstuurd, waardoor het reservepaar onzeker was over hun deelname. Uiteindelijk konden ze naar huis met een fles wijn en kon het toernooi rond kwart voor elf beginnen.

Voor de middagpauze werden vier ronden afgewerkt en de strijd zorgde er al snel voor dat de kou werd verdreven. Althans binnen, hoewel enkele deelnemers hun jas aantrokken, omdat het op sommige plaatsen toch afkoelde. Na de lunch werden twee sessies van twee ronden gespeeld. Het was opmerkelijk dat er toch nog vele veranderingen plaatsvonden. Concentratieverlies??

Winnaars werden Albert Papôt en Ina Reitzema uit Groningen, beste paar van Bridge35 uit Assen was Nils Honhoff en Gert Rietveld. Bridge35 had de drive weer tot in de puntjes verzorgd. De netto-opbrengst bedraagt ± € 2.000,-. Hospice Het Alteveer is hiervoor zeer erkentelijk en ziet met vertrouwen de 8^e drive op 2 maart 2019 tegemoet.

Wie is daar?

Er zijn is de taak van iedere vrijwilliger in het hospice. We zijn allemaal anders, we zijn er op onze eigen manier. In deze nieuwsbrief vertelt Elly Wiersema wat het voor haar betekent om in het hospice te werken. Elly is vrijwilliger sinds 2017.

Hoe omschrijf jij jezelf in vijf kernwoorden?

Ruimdenkend, betrokken, oprecht, assertief en invoelend.

Wat maakt jou geschikt als hospice-vrijwilliger?

Gebruikmakend van mijn bovenstaande eigenschappen en vermengd met mijn intuïtie als mens, hoop ik er te kunnen zijn als een gast een beroep op mij doet.

Wat was jouw reden om dit werk te gaan doen?

Ik heb binnen de gezondheidszorg in verschillende zorgsectoren mogen werken. Werken in een hospice heeft altijd in mijn gedachten geleefd. Drie jaar na mijn prepensioen heb ik mij aangemeld en ik voel dat ik op mijn plek ben.

Wat vind je er moeilijk aan?

Het verwachtingspatroon van wat het werk zou inhouden heeft mij de eerste maanden parten gespeeld. Rationeel wist ik vanuit de cursus wat er van een vrijwilliger verwacht werd, de praktijk echter maakte mij onzeker. Niet zozeer de gasten, maar het samenwerken met al die verschillende vrijwilligers. Zelfreflectie en in gesprek blijven waren voor mij de beste manier om er nu voor de volle 100% te zijn voor de gast.

Doe je hiernaast nog ander vrijwilligerswerk?

Ik werk op afroep bij het COA Assen als er mensen nodig zijn voor evenementen.

Ja, ik word Vriend van...

Van donateurs heb je nooit genoeg, dus lees u dit en bent u nog geen vriend, meld u dan aan. U wordt met open armen ontvangen. En misschien kent u nog wel meer mensen die vriend willen worden en maakt u ze attent op de Stichting Vrienden. Ook dan zijn wij u zeer dankbaar.

Aanmelden kan bij de secretaris van de vrienden:

Marijke Edzes, Tussenbree 7, 9403 JC Assen

tel. 0592 34 21 65, e-mail: vrienden@hospice-assen.nl

Een aanmeldingsformulier kunt u ophalen bij het hospice of kijk op:

www.hospice-assen.nl/vrienden-van-het-hospice

Geeft u liever een eenmalig bedrag?

Ook dat is welkom op rekeningnummer NL31 INGB 0004 9171 68

